

drie dansers, zowel qua techniek als qua stijl. Raeves zelf overtuigde in ieder geval in de expressieve bewegingen.

Spijtig genoeg kreeg het publiek dezelfde avond ook Maria Natale te verwerken. Haar *Zielsverduistering* verliep in drie delen. Het eerste deel is hopeloos traag, zonder kracht, oerovervelend. Het tweede deel is een typische uiting van het hedendaagse stap-syndroom of tracé-ballet, hier opgevuld met tics, nietszeggende armbewegingen, zonder veel variatie en wars van enige diepgang. Het derde deel ten slotte is sterker, is een beter samenhangend geheel, maar redt de voorstelling niet. Natale werkt te introvert, te egocentrisch; ze vertrekt duidelijk vanuit een problematiek, maar verwerkt die onvoldoende. Yoga hoort niet op een podium thuis.

De volgende avond werden we alereerst vergast op Christine Le Fort en haar Cie Incidence. Hoe raakten die bij de Nieuwe dans verzeild? *Je vous en prie* is een "klassiek" modern ballet, braaf en proper. Het is zeker geen theater, maar als zuivere dans boeit het al evenmin: allemaal technisch verzorgde, mooie bewegingen in een choreografisch keurslijf, maar geen verbeelding, geen (zeggings)-

kracht. Het formalisme overheerst dermate dat noch het thema noch het gevoel uit de verf komen.

Michèle Swennen en haar Cie Flagrante délit — *nomen est omen* — waren zowaar nog minder te wreten. *Mémoires de pierres* kende een zeer goede start in alle opzichten, maar al dat schoons werd 55 minuten lang herhaald, tot in den treure. Hier werd de limiet van de verveling bereikt. Op het einde werd het zelfs lachwekkend. Hoe langer ze bezig bleven, hoe meer de bedoeling de mist inging.

De tweede beweging

De tweede week bracht de meer gevestigde waarden. Op donderdag werd er meteen al ingevlogen met Alain Platel en les ballets Contemporains de la Belgique... van Gent zeker? Ik vond *Emma* een snertvoorstelling. Ze heeft niets met dans te maken, hooguit met beweging, maar dat is niet zo belangrijk. Het is ook een rommelvoorstelling, een chaotische mozaïek, en dat is erger. De poging om een hele voorstelling te boeien loopt uit op een oneconomische vertoning zonder hoogtepunten. Arme Emma, een nochtans niet onverdienstelijk hoofdpersonage, moet de hele

voorstelling dragen. Doordat ze doorlopend op het eerste plan staat en het verhaaltje rond Emma vlug is verteld, raakt haar energie gauw op. Haar oorspronkelijkheid vervalt daardoor in tics en er rest haar enkel nog de overdrijving. De nevenpersonages zijn geen van allen volwaardige rollen. De meesten onder hen zoeken dan ook krampachtig naar hun plaatsje op de scène. Het geheel laat een amateuristische indruk na, van het niveau van een schoolvoorstelling. Je kijkt de hele tijd naar een stel lieden die proberen plezierig te doen. Deze voorstelling leek mij trouwens helemaal niet af. Dit is hooguit het materiaal waaruit eventueel ooit een stuk gedistilleerd zou kunnen worden.

De tweede voorstelling die avond was het andere uiterste. Met *Tempéraments* toonde José Besprosvany een zeer degelijk en krachtig werk, dat bovendien uitstekend gedanst werd. De vier temperamenten komen echter niet goed uit de verf; de suggesties blijven daartoe te summier, te afgemeten. De totaalindruk is trouwens zó streng, dat José's werk veel genietbaarder zou worden, mocht hij de teugels wat vieren.

's Anderendaags wenkten de *Sleeping Boys* van Marc Vanrunxt, uitge-

José Besprosvany
— *Tempéraments*